

de grove korrel

JANUARI 2015 - JAARGANG 56

Colofon

De Grove Korrel

56e jaargang, januari 2015, nummer 291
De Grove Korrel is een uitgave van Fotoclub
Zwijndrecht opgericht 7 september 1959 en
koninklijk goedgekeurd op 30 juni 1971

Redactie:

Martin Geuze, Joke Maarleveld
Marjan Leeuwesteijn en Franz Heuser

Redactieadres:

Vlaamsestraat 181, 3332 ER Zwijndrecht
redactie@fotoclub-zwijndrecht.nl

Secretariaat:

Marjan Leeuwesteijn
Rotterdamseweg 126, 3332 AL Zwijndrecht
secretariaat@fotoclub-zwijndrecht.nl

Internet:

www.fotoclubzwijndrecht.nl

Contributie 2014/2015:

€ 140,- per persoon per jaar

Bank:

NL30 INGB 0000 349456

Clubgebouw/fotogalerie:

Rotterdamseweg 126 (hoek Koninginneweg)
3332 AL Zwijndrecht

De aanvangstijd van de vaste clubavond is op
maandagavond 20:00 uur.

Het clubgebouw is geopend vanaf 19:30.

De fotogalerie is voor publiek elke zaterdag van
september t/m mei van 11:00 tot 16:00 uur
geopend. De toegang is vrij.

Vormgeving en productie

Franz Heuser en Martin Geuze
Telefoon 06 489 678 86

Printing:

Haveka B.V., Alblasserdam

Tekstbijdrage:

Henk Ras, Marjan Leeuwesteijn, Cor Ritmeester,
Jurjen Biesbroek, en Wilco Maarleveld

Coverfoto:

Marjan Leeuwesteijn
uit de serie 'Soft Woods'

Voorwoord

TEKST: MARTIN GEUZE

'Kijken' is cultureel bepaald. In de huidige Westerse opvatting vinden we afbeeldingen realistisch wanneer ze in het juiste perspectief worden weergegeven. Deze opvatting ontstond in de Renaissance en voelt voor ons heel natuurlijk aan. In de Middeleeuwen en Oudheid dacht men daar heel anders over. Objecten die verder in de diepte staan werden niet kleiner afgebeeld, want in werkelijkheid zijn ze even groot. Voor de Middeleeuwer duidt de grootte de mate van belangrijkheid aan.

Via beeldtaal kunnen we met beelden en beeldelementen communicatie mogelijk maken. Met beelden kunnen we, net als met geschreven of gesproken taal, een boodschap overbrengen.

De uitdrukking 'een foto zegt meer dan duizend woorden' is bedacht door de Amerikaanse redacteur Arthur Brisbane in 1911. Dit simpele idee komt vooral duidelijk naar voren bij historische momenten. Een foto uit de geschiedenis vertelt soms een duidelijker verhaal dan een boek.

Deze uitdrukking wordt soms ook misbruikt, om te doen geloven dat een beeld altijd voor zichzelf moet spreken. Wanneer mondelinge of schriftelijke uitleg bij een beeld nodig is, zou het beeld niet krachtig genoeg zijn.

In deze eerste Korrel van 2015 zijn weer prachtige foto's opgenomen. Soms hebben we de makers gevraagd om een begeleidende tekst bij de foto te schrijven. Niet omdat de beelden dat nodig hebben, maar omdat de tekst ons soms meer kan vertellen over de fotograaf. En over de beweegredenen die de grondslag vormden om de foto te maken. Dit kan ons helpen om anders naar een foto te kijken en 'meer' te zien.

Voor 2015 wens ik jullie een goede gezondheid, veel geluk en fotoplezier toe!.

Centraal Station

TEKST: HENK RAS

De voorpagina van de GK 289 wordt gesierd door een foto van Remco Schade. Het is een foto vanuit de hal van het nieuwe Centraal Station in Rotterdam. Het nieuwe architectonische hoogstandje in het hart van Rotterdam, dat voor velen de entree is naar het stadscentrum. De meeste reizigers stromen door deze gefotografeerde glazen voorgevel de stad in. Onder de iconisch letters door, die ooit de gevel van het "oude" CS, ontworpen door de architect Sybold van Ravesteyn, sierden.

De letters, hebben een bijzondere geschiedenis. Bij aanvang van de verbouwing in 2006, ontstond het idee om Van Ravesteyn te eren door middel van de letters.

Peter Hopman en Margien Reuvekamp bedachten de tekst "TRAAN LATEN" om uitdrukking te geven aan het gevoel dat je krijgt bij het verdwijnen van het oude station. Het grappige is dat dit op Google Earth nu nog steeds te zien is.

De letters gingen daarna in opslag tot 2011 en in die periode zijn er zes gestolen (niet de overgebleven letters die op het dak liggen, op bijgaande foto). De gestolen letters zijn vervangen door replica's toen ze werden teruggeplaatst als link naar het oude CS. De replica's zijn wel voorzien van LED verlichting in plaats van neon verlichting en dat leverde weer een besparing op.

Maar nu terug naar de foto van Remco. Het centrale harde licht trekt sterk de aandacht en zuigt je als het ware de foto in. Licht heeft vaak een grote aantrekkingskracht op mensen. Meestal

wordt het wel geassocieerd met een positief gevoel, zoals bij: "Er is altijd licht aan het eind van de tunnel". Het is zelfs zo positief dat het licht wordt gebruikt als therapeutisch middel bij vele kwalen. Het zoekwoord "Lichttherapie" in Google levert meer dan 600.000 hits op.

In dit geval moeten we ook wel blij zijn als we op weg zijn naar buiten. We kunnen vanuit de overdekte hal naar het zonovergoten Stationsplein. De hal is niet duister of somber, maar toch is het contrast met buiten op deze foto erg groot. De zon brandt zelfs een stukje van de bovenste stijl van het kozijn geheel weg. In dit geval is het, wat mij betreft, fotografisch acceptabel.

Waarschijnlijk is het een winterse foto, omdat de zon relatief laag aan de zuidelijke hemel staat. Het licht spat naar binnen. De schaduwen van de mensen, de raamconstructie en vooral de "T" werpen sterke en dwingende schaduwen op de natuurstenen vloer. De schaduwen wijzen nadrukkelijk naar de deur, waardoor je naar buiten kan waar het wellicht koud is, maar ook goed toeven. De schaduwen hebben daarom een heel belangrijke functie in deze foto.

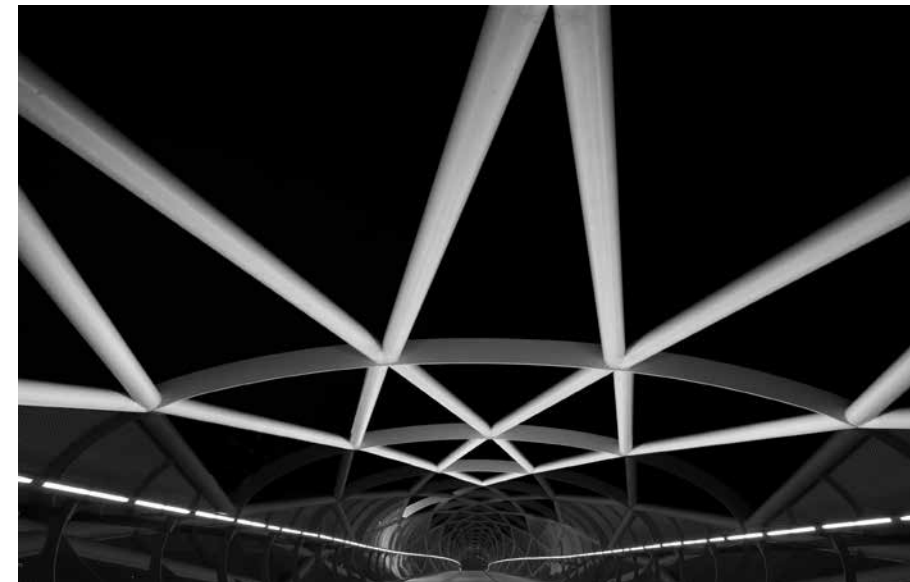
De wat verspreid staande en lopende mensen maken het beeld levendig. Toch is het fijn dat de hardstenen vloer op de onderste helft van de foto, op deze sterke schaduwen na, helemaal leeg is. Dat brengt je meteen in beweging, op weg naar buiten. Een uitspraak van Goethe luidde: "Waar veel licht is, valt ook een diepe schaduw". Aan die uitspraak kun je dan weer een verhaal ophangen, of een boek over schrijven, maar in dit geval is de boodschap: "De stad wacht op je".

© THEO DE JONG

Deze foto is de tweede uit een serie van zes foto's die het levenspad voorstelt. Deze foto stelt de eerste levensjaren voor. De lijnen stellen de mensen voor die direct invloed op je hebben, je vader en moeder, opa's en oma's en de juffen en meesters. De zwarte vlakken worden ingevuld met de eerste ontwikkelingen van baby naar peuter en kleuter en daarna leer je op de basisschool lezen, schrijven, rekenen enz. De titel van de serie is "levenspad" en is te zien in mijn portfolio van de fotoclub.

© BARTH BAKKER

© REMCO SCHADE

'Dove in volo'

Regelmatig komen wij in musea waarbij het mij, naast het tentoongestelde en de vaak fraaie architectuur van sommige, telkens weer boeit om museumbezoekers te observeren. Het wonderlijke gevoel dat mij daarbij dan een enkele keer overkomt, is de vraag wie er nu uiteindelijk beschouwer is, de bezoeker die het kunstwerk bewondert of ... misschien toch andersom? Met andere woorden, wie bekijkt wie? Zo ontstaan vaak onverwacht interessante situaties waaruit ik dan weer hernieuwde inspiratie voor mijn fotografie kan halen, en daar beleef ik veel plezier aan.

© PETER VAN KLINKEN

© HENK RAS

Deze foto is gemaakt in mijn hotelkamer in de "Dutch Club Guesthouse" in Dhaka Bangladesh. Voor de zakenreiziger die niet veeleisend is een goed adres, waar je landgenoten ontmoet en waar je ook gewoon een pilsje kunt drinken. In de lokale hotels kan dat niet.

© BERTIEN KRAAMER

Een fantastische avond

TEKST: WILCO MAARLEVELD

Ger Sterk kennen we als een keurige heer. Je kan hem op de clubavonden uittekenen. Hij komt vier minuten voor acht binnen. Zijn rood-oranje aktetas onder de arm en zomer of winter onafscheidelijk in zijn spencer. Gaat achterin de zaal zitten en neemt bij het plaatsnemen van de eerste foto's op de bok zijn verrekijker ter hand.

Hij is een man van weinig woorden. Daarom was Ger ook enigszins verbaasd toen ik hem vroeg of hij het retrospectief zou willen verzorgen. "Ik weet niet wat ik over mijn foto's moet vertellen." en "Heb ik wel voldoende foto's?" Ach Ger, dat loopt allemaal vanzelf en je hebt foto's genoeg hoor. Hij wilde er nog even over nadenken. Maar al vrij snel liet hij weten die avond wel te willen verzorgen.

D-day. Ik kom vier minuten voor acht binnen. Ger staat al voor de bok. Zijn aktetas staat onder de tafel en is helemaal in de verdrukking geraakt door een enorme stapel foto's, zoveel heb ik er van een maker volgens mij nog nooit gezien. Keurig in archiefdozen opgestapeld. In elke doos ook een lijstje met wie, wat, waar. Achterop de foto's staan het diafragma en de tijd in seconden, reliëf uit het doka tijdperk. Aan de voorzijde meestal voorzien van datum en locatie, voor later en bij deze gelegenheden altijd handig.

Ger begint aan de gigantische stapel foto's. Foto na foto komt op de bok en telkens weer weet hij wat te vertellen. "..... in 1993 lid geworden ..... Jan van Loon was mijn mentor ..... deze foto komt uit de doka van Jan ..... dit vond Piet een geweldige foto ..... ik weet nog wat Cees hier over zei ..... deze kleur moesten we van Joke fotograferen ..... en toen was de uitdaging om in Zwijndrecht foto's te maken..... dit is niet meer dan een vakantieplaatje ..... ik weet niet meer hoe dit model heette ..... heb heel veel in Engeland gefotografeerd ..... mijn kinderen hebben al te kennen

gegeven de hele mik bij het oud papier te zetten " .....

Ger heeft in de beginperiode erg veel gefotografeerd, alles in zwartwit, afgedrukt in eigen doka. Zijn afdrucken zijn aan de blommige kant. Hij maakt mooie evenwichtige composities. Een diagonaal uit de hoek, een lijn langs de staande kant. Zijn onderwerp wordt in het passe-partout gewrongen, luchten worden vormen. Zo wordt zijn onderwerp ondergeschikt en ontstaan er eigen beelden. De Moseltalbrücke, het kantoor van de Nationale Nederlanden en een glasbak worden prachtige autonome beelden.

Het te vaak spectaculair gefotografeerde landschap in de Verenigde Staten heeft hij ingetogen gefotografeerd. In Engeland heeft hij meerdere keren de gemetselde schoorstenen en bijgebouwen van de porselein industrie gefotografeerd. Hij licht toe dat de werkomstandigheden en het dagelijkse leven in die tijd erg slecht waren. "Dat is eigenlijk ook wat ik in die foto's heb proberen te leggen, maar dat is me nooit gelukt"

Dat te willen vastleggen heeft Ger ons toen nooit voorgelegd en wij in de zaal hebben het kennelijk niet onderkend en onvoldoende naar de bedoelingen doorgevraagd. Jammer, want we zijn hier juist om met elkaar verder te komen.

Ger heeft voor zichzelf de conclusie getrokken dat hij in de eerste jaren misschien wel de beste foto's gemaakt heeft. Of dat helemaal waar is, betwijfel ik. In het digitale tijdperk is hij anders gaan fotograferen. Noodgedwongen is hij toen in kleur gaan werken omdat zwart-wit in die beginperiode afdructechnisch een drama was.

Waarschijnlijk is dat ook de reden dat zijn onderwerp geleidelijk is overgegaan van autonome composities naar sociaal docu-

mentaire foto's. Maar de doorslag was de workshop INSPIRED BY ..... en het mentoraat met Peter van Tuijl. Dat heeft geleid tot typisch Ger foto's in zijn Rotterdam.

Het veranderende Stationsplein, de oprukkende skyline op de Kop van Zuid of Rotterdammers in de stad. Prachtige foto's anno nu, waar kleur en compositie ondersteunend zijn en prachtige foto's in de toekomst. Want dan blijken dit tijdsdocumenten te zijn.

En dan heeft Ger ook nog foto's die we te weinig op de club zien. Beelden uit je eigen dierbare omgeving. Zo heeft Ger diverse zelfportretten gemaakt waarin hij laat zien behandeld te worden tegen melanomen. Confronterend aan de ene kant, maar vooral ook interessant om te zien wat hij om zijn portret

allemaal mee fotografeert en daarmee inkiijk geeft aan de andere kant. En wat te denken van het dubbelportret van zijn schoondochter en kleinkind, een beauty. Het voorbeeld hoe je als fotograaf, die toevallig ook de opa is, zo'n foto maakt en niet andersom.

Ger bedankt voor je fantastische avond.

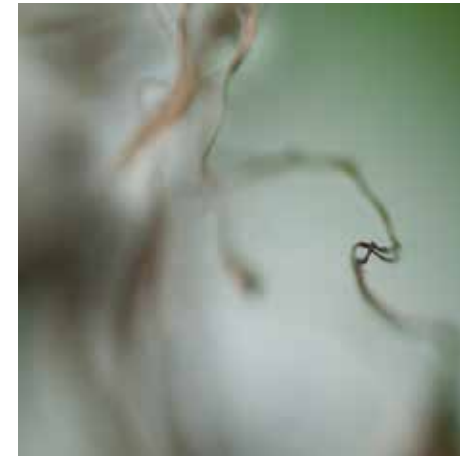

© GER STERK

© FRANZ HEUSER

Drie keer niks

Wat iets van niets onderscheid
Lijkt wellicht een kleinigheid
Maar omvat een enorm contrast

Overvloed is soms verre van
wat minimalistisch dragen kan
Je raakt erdoor verrast

Teveel is toch vaker niks
en talrijk een bonte mix
terwijl leegheid groots kan stralen

Bijna niets is flinterdun en schraal
Maar effectief juist maximaal
waar fantasie in rond kan dwalen

Jurjen Biesbroek

De trein schuift fluitend door de bocht
groen tegen groen
je bent aan boord en nadert langzaam
de verre bestemming die je zocht

De nevel maakt dat ik beter kijk
wie weet ligt achter die smalle deur de oneindigheid

(Ton Delemarre)

© TINEKE ADENEY

Het enkelspoortje naar Dobrinishte

Van analoog naar een andere taal

TEKST: COR RITMEESTER

Kodak, de aanjager van de fotografieverbreiding, is bijna geheel uit de film business verdwenen. Wie had dat ooit kunnen bedenken?

Ik denk dat iedereen binnen fotoclub Zwijndrecht met film heeft gewerkt en daar zijn of haar herinneringen aan heeft. Velen zullen dokawerk hebben gedaan. Nu zal iedereen, enkelen uitgezonderd, de overstap naar digitaal wel hebben gemaakt. Film is inmiddels een kleine niche op de markt geworden, platgewalst door digitaal geweld. Maar niet verdwenen.

Zelf heb ik zes jaar geleden mijn "darkroom" ingewisseld voor een lightroom. Ik vond het een moeilijke stap om te zetten, niet meer op film werken, niet meer zelf mijn zwartwitfilms ontwikkelen, niet meer zelf afdrukken maken en niet meer het magische moment beleven als op het belichtte stuk papier een beeld opkwam. Niet meer gespannen zijn als kleurenfilms terugkwamen van het ontwikkellab. Staat er wel wat op? Heb ik juist belicht? Enzovoorts. Ook moeilijk omdat ik een andere taal moest gaan leren, de 'digi-taal'. RAW, Jpeg, Flashcard, fotosoftware, monitorcalibratie, histogram, ... Het kostte me echt veel tijd om alle begrippen te leren kennen en herkennen. De nieuwe camera, een D700, een computer op zich. Wat was nou precies RAW-ontwikkeling, welke bitdiepte kan je het beste gebruiken? Ik heb veel gelezen, maar sommige zaken bleven me ingewikkeld voorkomen. Maar, zoals met alles, kwam er een fase van begrijpen waar je mee bezig bent, weten hoe je een histogram moet beoordelen, weten hoe je weer controle krijgt over je gereedschap.

Hoe? Gewoon gaan fotograferen en fouten maken, opnieuw artikelen lezen en daar weer van leren. In de nieuwe taal had ik ineens de gehele workflow in eigen hand.

Van opname tot print. Niks meer opsturen naar een lab, eigenlijk best wel lekker om van het dokawerk af te zijn. Waar ik in de doka beperkt was tot het belichten, met soms doordrukken of tegenhouden, van het papier, kan ik nu comfortabel op een monitor allerlei bewerkingen doen die ik direct kan zien, beoordelen en weer veranderen. Fantastisch!

Tegelijkertijd een probleem. Ik kan aan zoveel knoppen draaien, zoveel verschillende software (door elkaar) benutten dat het aantal mogelijkheden oneindig is. M.aw. je kunt eenvoudig verdwalen in de mogelijkheden en uiteindelijk niets anders dan een allegaartje produceren.

Je moet mogelijk een "cursus beperken" volgen om orde te leren scheppen. Orde in de hoeveelheid opnamen die je maakt. Hoeveel maakte je vroeger op film? Zonder moeite kom je nu met honderden foto's thuis van een middagje fotograferen. Orde om je fotodiarree te selecteren? Ben je in staat opnamen weg te gooien? Ik moet bekennen dat ik de cursus beperken nog niet heb afgerond; ik zit voor mijn gevoel nog in de eerste les. De digitale verleidingen zijn groot, heel groot.

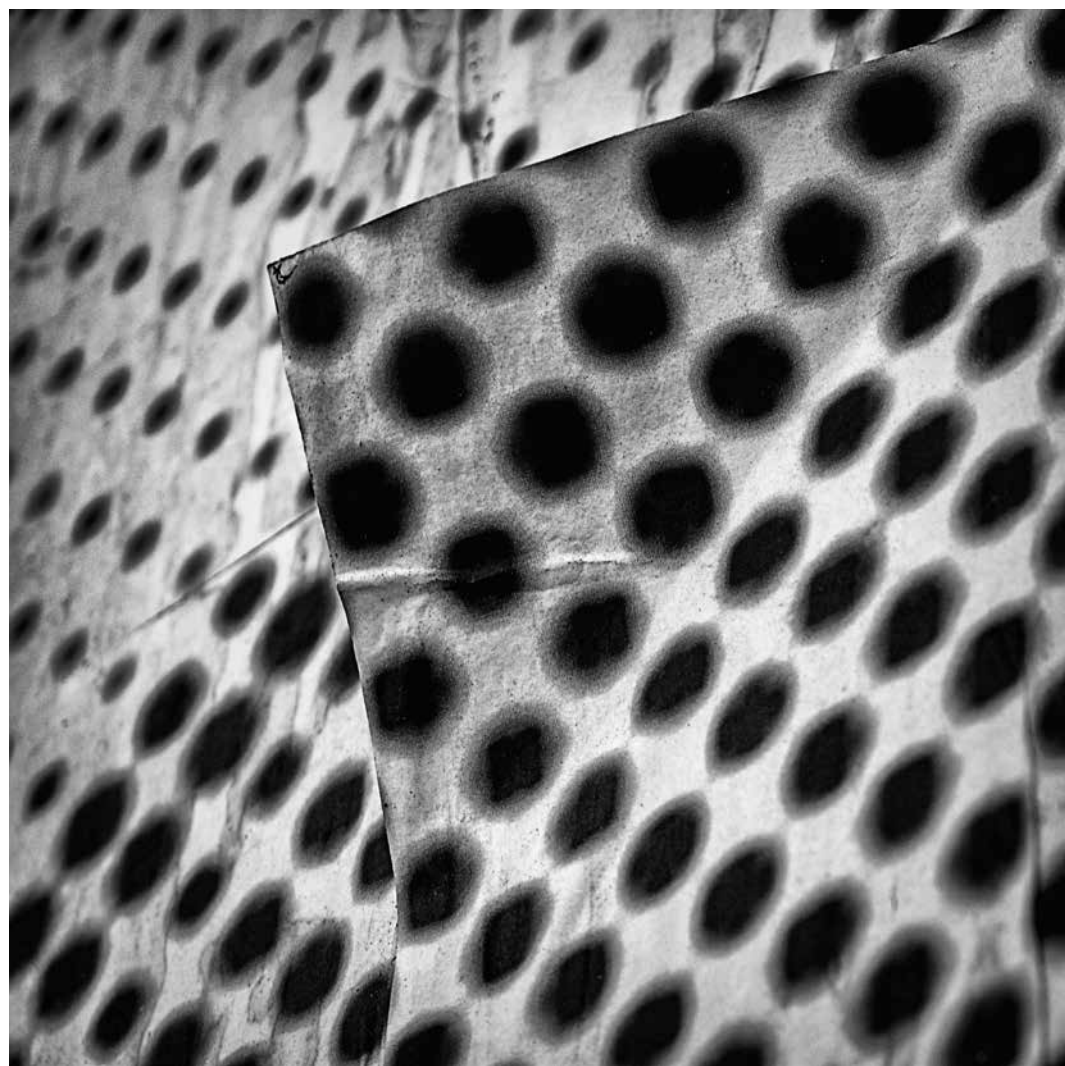
Mogelijk in een volgende Korrel meer hierover.

© COR RITMEESTER

'Lost Soles'

© LEO VAN DEN HOOVEN

© KAREL VAN DE WERKEN

Openingsavond - Diana Bokje

TEKST: MARJAN LEEUWESTEIJN

Diana (46, oud lid van FCZ) fotografeert al vanaf haar 19e en komt uit een echt 'fotografie nest'. Ze blijkt een goedlachse spraakwaterval, die met een haast kinderlijk en aanstekelijk enthousiasme over haar fotografie vertelt. Dit alles, terwijl ze op haar sokken ("Mijn teen deed zo zeer...") tijdens de openingsavond het woord voert.

Meerdere keren probeerde Diana haar BMK te behalen, wat tot nu toe nog niet is gelukt. Eén van de serie's die ze voor een BMK kwalificatie inleverde, maakte ze in dierentuinen. Diverse dieren, zonder zichtbare tekenen van gevangenschap, gefotografeerd met beweging. Na zes jaar aan de serie te hebben gewerkt, had ze het idee 'klaar' te zijn en fotografeerde ze twee jaar lang niet.

Diana blijkt ook een echte flapuit. Ze kijkt eens goed naar één van haar foto's van het zomercarnaval: Een zittende vrouw, waarvan je alleen een stuk van de benen met een kort rokje en haar hand ziet. Net als de foto van de man met dikke blote buik, heeft ze deze foto ook genomen, om de 'sneue' situatie. "Kijk maar eens naar haar hand", zegt Diana, "zo te zien is ze al zéker 50. Dus hartstikke oud!" Deze opmerking zorgt voor veel gelach en opmerkingen. Wat wil je, in een club, waar de 50-minners sterk in de minderheid zijn.

Relativeren is een sterke eigenschap van Diana. Haar serie over hangjongeren is de enige serie, waarmee ze Foto Nationaal heeft gehaald. Op een gegeven moment hoort ze de opmerking, dat de ingeleverde serie's dat jaar niet al te best waren . . . . En weer klinkt haar lach door de zaal.

Na de pauze heeft Diana de primeur om van onze gloednieuwe tv gebruik te maken.. Haar presentatie begint mij nu echt te boeien. Architectuur, maar geen 'standaard' foto's. Spiegelingen, beweging, gebouwen en groen gecombineerd, vaak door ramen gefotografeerd. De foto's hebben mooie ingetogen

kleuren en fijne composities. We zien geen lucht en geen contouren van de gebouwen. Dit lijkt echt haar ding te zijn. En ze laat ons ervan meegenieten. Wilco laat Diana weten hoe hij het ziet: "Je plaatst het in het mapje architectuur, maar het zijn eigenlijk jouw eigen werelden". Mooi geformuleerd.

Samengevat fotografeert Diana dingen en situaties die ze tegenkomt. Ze kan van tevoren geen ideeën bedenken of regisseren. Een aantal trefwoorden die naar mijn idee haar fotografie samenvatten: mensen, 'sneue' situaties, vertederend, culturele landschappen. Lelijke situaties in romantische kleuren of licht. Bizarre, verrassende momenten. Zoekende naar iets dat 'wringt' in haar foto's, iets dat net niet klopt qua situatie of compositie. Het lijkt soms heel anders dan het in werkelijkheid is. Het 'eigen werelden scheppen' komt weer naar voren.

Tot slot nog een opmerking van Wilco: "Diana, jij wordt heel blij van fotograferen. Je geeft beelden vaak het voordeel van de twijfel, terwijl wij vaak de neiging hebben om het tegenovergestelde te doen. Daardoor maakt fotograferen ons soms zwaarmoedig."

En dit geeft ons weer stof tot nadenken...

© WILCO MAARLEVELD

Ziende blind

TEKST: JURJEN BIESBROEK

mijmering van een verdwaalde geest

Een nieuw seizoen begint en je zit er nog. Bij de club. Dus je hebt leren kijken, zou je toch zeggen. Want als fotograaf kijk je anders naar de wereld. Je perspectief verschuift. En alles duidt er gelukkig op dat er een soort van leercurve bestaat.

Waarom moet je dan nu thuis ineens zoveel moeite doen om uit te leggen waarom die ene foto toch echt mooi is. Terwijl je in je achterhoofd wel weet, dat je het vorig jaar ook niks had gevonden. "Ah die, tja dat vind ik een moeilijk beeld." hoor je jezelf zeggen. Jouw vocabulaire is uitgebreid met zinsneden als: dat voegt iets toe, het telt op, er is balans etc. Je hebt geleerd dat zonsondergangen en zwanen taboe zijn. O ja, en kleinkinderen ook. Kortom .... je beoordeelt anders, niet beter, jouw oogkleppen zijn slechts verschoven en je was nog niet in staat ze af te doen.

Mijn donkerbruine vermoeden is, dat dat ook nooit gaat gebeuren. Het is gewoon een menselijke beperking, zou het niet? Die kleppen zitten er nu eenmaal, je kan je er hoogstens bewust van worden. Dat is al winst hè, laten we wel wezen, maar verder gaat het niet komen. Nog steeds zie je foto's waar je niks mee kan en zijn er juweeltjes waar je de juiste woorden niet bij kan vinden. Smaak beperkt je blikveld en wat je zelf doet projecteer je op foto's van een ander. Je betrapt jezelf erop te denken: "Dat zou ik zo niet gedaan hebben." Maar dat is nogal subjectief want het is niet jouw eigen foto en die ander heeft nu eenmaal een ander beeld van wat mooi is.

Ons noodlot is dus ziende blind te blijven en als je denkt van niet, dan moet je wel horende doof zijn.

© PETER VISSER

Gedane zaken.....

Mei: Eindejaar excursie naar Knokke

September: Diana Bokje opent het nieuwe seizoen

Oktober: De club bestaat 55 jaar

Mei

- Eindejaar excursie naar Knokke
- Zomerreces
de muren, deuren en kozijnen worden geveerd, er wordt schoongemaakt, en de nieuwe aanwinst wordt geïnstalleerd

September

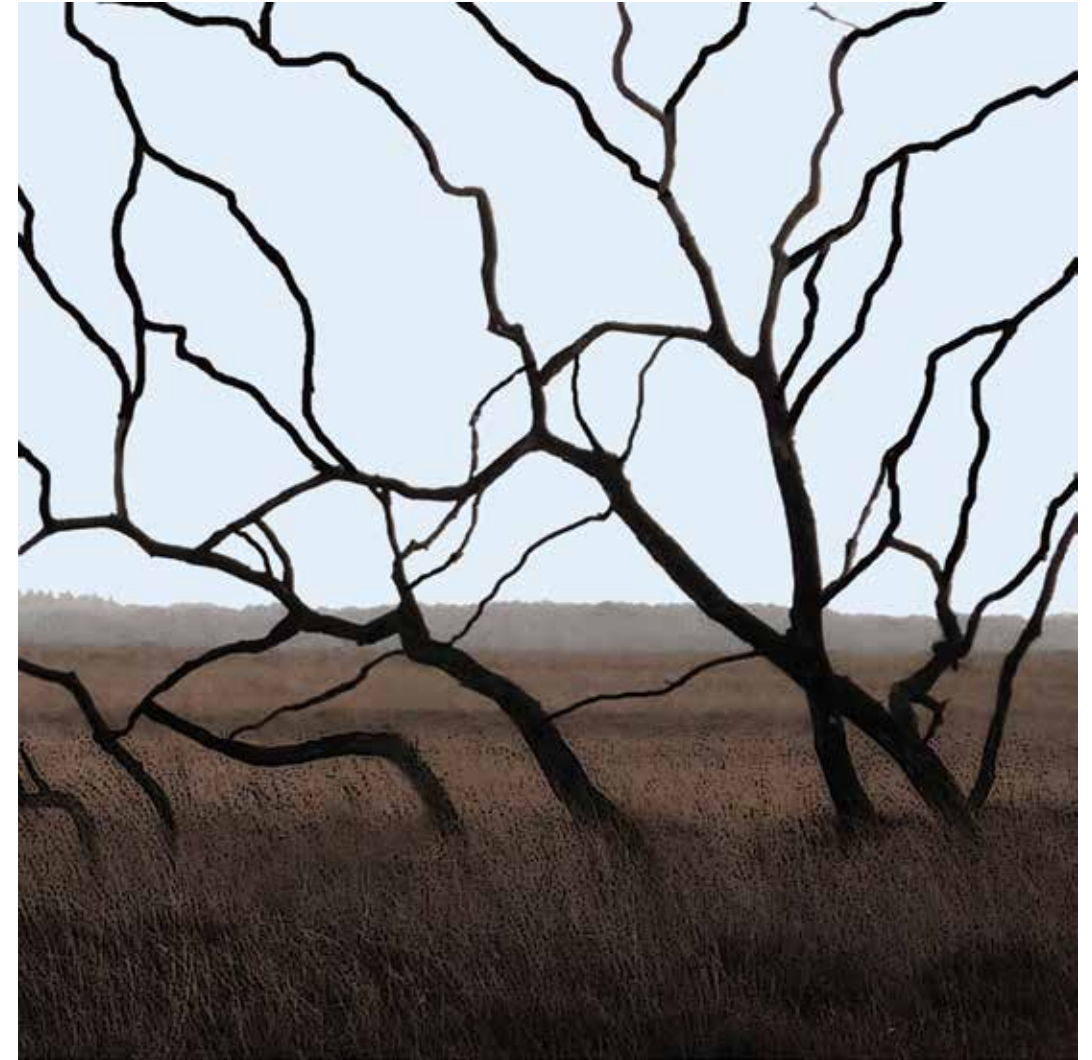
- Expositie werk van de nieuwe leden van vorig seizoen
- Diana Bokje opent het nieuwe seizoen
- Kees Veth en Bertien Kraamer laten foto's zien op de introductie avond
- Fotofestival aan de Maas: onze club presenteert zich door middel van een selectie van uitvergrootte bladzijden uit de Grove Korrel op een paneel en d.m.v. de foto's van enkele leden die zijn geselecteerd voor de hoofdtentoonstelling TWILIGHT
- Boven Beginnen Beneden Bezinnen: onder leiding van Martin Geuze wordt er eerst gezamenlijk naar een documentaire over de fotograaf Disfarmer gekeken, vervolgens legt Martin enkele stellingen voor aan de zaal

Oktober

- De club bestaat 55 jaar en dit wordt gevierd met de uitgave van een boekje (DGK 290), een expositie, een feestelijke receptie en een gezellig buffet
- Een sterk retrospectief van Ger Sterk
- Boven Beginnen Beneden Bezinnen, boven Techniek 1 verzorgd door Leo van den Hooven en Jan Huisman, beneden verzorgd door Theo de Jong en Wilco Maarleveld. Aan de hand van foto's wordt onderzocht wat de maker met het commentaar op zijn foto's doet

November

- Bezoek van FC Vlaardingen
- Boven Beginnen Beneden Bezinnen, boven voor de 2e maal verzorgd door Leo en Jan (Techniek 2) en beneden verzorgd door Rudi Kleingeld onder het motto "(N)iets nieuws onder de zon?"
- Expositie Black & Light van Rudi Kleingeld.

© JOKE MAARLEVELD

de grove korrel
